

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank SA w W.**

przeciwko **A. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powoda (...) Banku SA w W. 18.891,79 zł (osiemnaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt jeden i 79/100) zł z odsetkami:

a. umownymi w wysokości równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c., od kwot:

- 8.849,66 zł od 17 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,

- 1.888,71 zł od 25 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,

- 1.888,71 zł od 25 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

- 1.888,71 zł od 25 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

- 1.888,71 zł od 25 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

- 1.888,71 zł od 25 marca 2019 r. do dnia zapłaty,

b. ustawowymi za opóźnienie od kwoty 598,58 zł od 26 listopada 2018 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. koszty procesu rozdziela stosunkowo i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda 957,50 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym 26 listopada 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanej A. P. na swoją rzecz 82.816,74 zł, z czego 79.739,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 17 listopada 2018 r. do dnia zapłaty, 774,98 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 2.301,79 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 1.036 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. W uzasadnieniu wskazał, że 21 czerwca 2016 r. zawarł z pozwaną umowę kredytu. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty rat. W związku z tym wzywał ją do zapłaty zaległości, informując też o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. W końcu wypowiedział umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwana nie zapłaciła długu, w związku z czym wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający jej zadłużenie. Na dochodzone pozwem roszczenie składają się: 79.739,97 zł należności głównej, 774,98 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres od 24 maja 2018 r. do 10 września 2018 r., 2.301,79 zł tytułem odsetek za opóźnienie od 24 maja 2018 r. do 16 listopada 2018 r. Na podstawie postanowień umowy jest uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Postanowieniem z 7 grudnia 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu upominawczym i przekazał ją do Sądu Okręgowego w Poznaniu według właściwości (k. 118).

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, mimo, że została do tego zobowiązana, nie stawiała się na rozprawę, nie domagała się jej przeprowadzenia pod swoją nieobecność i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. (nazywany dalej Bankiem) i pozwana A. P. zawarli 20 czerwca 2016 r. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...) (nazywaną dalej umową). Na jej mocy powód udzielił pozwanej kredytu na cele konsumpcyjne w wysokości 103.492,88 zł, a pozwana zobowiązała się go spłacić w 72 miesięcznych, równych ratach po 1.888,71 zł każda, płatnych do 24 dnia każdego miesiąca (§ 1 ust. 1 i § 3 ust. 1 umowy). W umowie zastrzeżono zmienne oprocentowanie kredytu (§ 2 ust. 1) oraz szczegółowo określono sposób jego ustalania (§ 5). Przewidziano też, że w razie opóźnienia kredytobiorcy w regulowaniu zobowiązań z niej wynikających, Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7). W umowie określono także przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. W szczególności wskazano, że Bank ma prawo dokonać wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, w razie opóźnienia pozwanej z zapłatą jednej, pełnej raty, pod warunkiem wcześniejszego wezwania jej przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w tym terminie (§ 9 ust. 1 a).

Umowa przewidywała, że pozwana ma obowiązek pisemnego informowania o każdej zmianie swego adresu zamieszkania i korespondencyjnego, a wszelka korespondencja Banku kierowana będzie na podany przez nią adres do korespondencji (§ 11). W umowie wskazano jako adres zamieszkania pozwanej: ul. (...), (...)-(...) P. oraz taki sam jej adres do korespondencji.

(nie budzące wątpliwości twierdzenia powoda, k. 25-27)

Pozwana początkowo spłacała kredyt w kwotach przewidzianych w umowie bez większych opóźnień. Od początku 2018 r. wpłaty przestały pokrywać zadłużenie i zaczęło ono narastać. Na dzień 8 czerwca 2018 r. jej wymagalne zadłużenie wynosiło 3.099,73 zł z tytułu kapitału i 629,81 zł z tytułu odsetek umownych i 18,27 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału. W związku z tym pismem z 8 czerwca 2018 r. powód wzywał ją do zapłaty tego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował, że może w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pismo nie zostało wysłane na adres korespondencyjny pozwanej w P., ale na adres w P.. Pismem z 9 lipca 2018 r. powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu. Także to pismo nie zostało wysłane na adres korespondencyjny pozwanej w P., ale na adres w P.. Po bezskutecznym awizowaniu, pismo to zostało zwrócone powodowi.

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 20-24, wezwanie do zapłaty z 8.06.2018 r., k. 28 i dowód jego wysłania, k. 29, pismo powoda z 9.07.2018 r., k. 30 i koperta, k. 31)

Na dzień 24 sierpnia 2018 r. wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu umowy wynosiło: 5.072,24 zł kapitału i 598,58 zł odsetek umownych, czyli razem 5.670,82 zł. Z kolei na dzień wyrokowania jej wymagalne zadłużenie wynosiło: 18.891,79 zł. Składały się na nie 5.670,82 zł kapitału i odsetek zaległych na 24 sierpnia 2018 r. oraz 13.220,97 zł jako sumy siedmiu rat w przewidzianej w umowie wysokości - 1.888,71 zł za okres od września 2018 r. do marca 2019 r. (w chwili wyrokowania termin płatności raty za kwiecień jeszcze nie nadszedł).

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 24)

Sąd dokonał ustaleń w pierwszej kolejności na podstawie tych faktów przytoczonych przez powoda, które nie budziły wątpliwości. Przy czym Sąd uwzględnił również te fakty, które wprawdzie nie zostały wyraźnie powołane w uzasadnieniu pozwu, ale wynikały z dokumentów, których kopie powód dołączył do pozwu. Niewątpliwie bowiem ich rolą było uszczegółowienie podstawy faktycznej w stosunku do uzasadnienia pozwu.

Powód złożył do akt i powoływał się na kserokopie dokumentów. Było to równoznaczne ze zgłoszeniem faktu istnienia dokumentów o formie i treści wynikającej z tych kopii. Niezakwestionowanie ich przez pozwaną stanowiło zaś nie wypowiedzenie się co do tych faktów, co pozwalało uznać je za przyznane, gdyż wyniki rozprawy potwierdzały je (art. 230 k.p.c.). Dawało to możliwość przeprowadzenia dowodu z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów.

Twierdzenia powoda odnośnie dopełnienia przez niego obowiązku wezwania pozwanej do zapłaty, skutecznego wypowiedzenia jej umowy oraz wysokości jej zadłużenia budziły wątpliwości, gdyż nie znajdowały potwierdzenia w faktach wynikających z dokumentów prywatnych, których istnienie, treść i forma, zgodnie z tym, co wyżej powiedziano, zostały przyjęte bez dowodów. Wynikało z nich, że powód, wbrew zapisom umowy, nie doręczał pozwanej pism na adres korespondencyjny, ale na inny adres. Przy czym, co do tego adresu nie było żadnego potwierdzenia, że pozwana kiedykolwiek pod nim mieszkała lub przebywała. Podkreślenia przy tym wymaga, że powód został wezwany do wyjaśnienia, na jakiej podstawie kierował do pozwanej pisma na adres inny niż wskazany w umowie adres korespondencyjny (k. 47), jednakże na wezwanie to nie odpowiedział.

W części, w jakiej twierdzenia powoda budziły wątpliwości, Sąd oparł się na dokumentach prywatnych. Dokumenty te uznał za wiarygodne, gdyż pod żadnym względem nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą.

Sąd ocenił wyciąg z ksiąg powoda jako niewiarygodny, gdyż został wystawiony w oparciu o fałszywe założenie skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy kredytu.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził zaspokojenia roszczenia wynikającego z zawartej z pozwaną 20 czerwca 2016 r. umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...). Na mocy tej umowy pozwana otrzymała określoną ilość środków pieniężnych i była zobowiązana do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Ponieważ z tego obowiązku się nie wywiązywała, gdyż nie płaciła rat w kwotach i terminach wynikających z umowy, po jej stronie powstało wymagalne zadłużenie. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie co do zasady wynikało z przedmiotowej umowy kredytu.

Powód opierał swoje roszczenie o zapłatę całego zadłużenia pozwanej z umowy kredytu na założeniu skutecznego jej wypowiedzenia. Ustalone fakty prowadziły jednak do wniosku, że dokonane przez powoda wypowiedzenie było nieskuteczne. Zgodnie z § 9 ust. 1 a umowy, warunkiem wypowiedzenia było wezwanie do spłaty zadłużenia w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych. Jednocześnie w myśl § 11 ust. 2 umowy, wezwanie powinno być wysłane na wskazany w niej adres korespondencyjny: ul. (...), (...)-(...) P.. Tymczasem powód skierował je na inny adres - w P. i nie wykazał, że miał ku temu jakiegokolwiek podstawy albo że pozwana pod tym innym adresem przesyłkę otrzymała.

Także przesyłki z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy powód nie wysłał na adres korespondencyjny pozwanej, tylko na adres w P., pod którym była awizowana, po czym została powodowi zwrócona, jako nie podjęta. Wobec tego nie można przyjąć, że oświadczenie o wypowiedzeniu dotarło do pozwanej w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Zatem złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu nastąpiło bez spełnienia umownych przesłanek jego dokonania a samo oświadczenie w tym przedmiocie nie dotarło do pozwanej.

Powód domagał się wykonania przez pozwaną zobowiązania płynącego z umowy kredytu. W myśl art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Na mocy umowy i powyższego przepisu pozwana zobowiązana była zwracać kredyt w ustalonych ratach kapitałowo-odsetkowych. Od pewnego momentu z tego zobowiązania się nie wywiązywała. W związku z tym powód wypowiedział jej umowę, ale zgodnie z tym, co wyżej powiedziano, jego oświadczenie woli w tym przedmiocie było nieskuteczne. Niemniej z dokonanych ustaleń wynikało, że na 24 sierpnia 2018 r. wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu kapitału i odsetek umownych wynosiło 5.670,82 zł. Po tym dniu pozwana nie zapłaciła żadnej raty. Ponieważ rata kredytu jest stała i wynosi 1.888,71 zł a powinna być płacona do 24 dnia każdego miesiąca, do dnia wyrokowania wymagalnych stało się kolejnych siedem rat na łączną kwotę 13.220,97 zł. Zatem w dniu wyrokowania wymagalna wierzytelność powoda z tytułu kapitału i odsetek umownych wynosiła 18.891,79 zł. Do tej wysokości roszczenie powoda o wykonanie umowy było więc uzasadnione.

Powód domagał się od należności głównej odsetek umownych za opóźnienie w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych od dnia 17 listopada 2018 r. To żądanie znajdowało oparcie w postanowieniach § 7 umowy. Było jednak uzasadnione tylko w takiej części, w jakiej można było przypisać pozwanej opóźnienie, a więc co do całości należności, których termin płatności przypadł przed 17 listopada 2018 r. (czyli w zakresie kwoty 8.849,66 zł), a co do późniejszych - za okres od listopada 2018 r. do marca 2019 r., jedynie od pierwszego dnia po terminie płatności poszczególnych rat.

Powód żądał także odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek umownych narosłych w okresie przed wytoczeniem powództwa (które wynosiły 598,58 zł). Na mocy art. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa. Zatem także w tym zakresie roszczenie powoda było uzasadnione.

W części, w jakiej dotyczyło należności, których termin płatności jeszcze nie nadszedł, powództwo było nieuzasadnione i podlegało oddaleniu. Powodowi przysługiwały odsetki od należności przeterminowanych za okres do 26 listopada 2018 r., ale zgromadzony materiał dowodowy nie dawał możliwości określenia ich wysokości. Dlatego także w tym zakresie powództwo nie nadawało się do uwzględnienia.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał w 23 %, co oznaczało, że obciąża go 77 % kosztów. Poniesione przez niego koszty w postaci opłaty od pozwu 4.141 zł, opłaty od pełnomocnictwa 17 zł oraz kosztów sporządzenia notarialnego odpisu pełnomocnictwa 4,92 zł, wyniosły łącznie 4.162,92 zł. Z tego przysługiwał mu zwrot 23 %, czyli 957,50 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez